

Η ταπείνωση του αββά Πινούφριου, και με ποιόν τρόπο θέλησε να την αποκρύψει

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο αββάς Πινούφριος ήταν ιερομόναχος και Ηγούμενος ενός μεγάλου Μοναστηριού που βρισκόταν κοντά στην Πανεφώ, μια πόλη της Αιγύπτου. Οι αρετές και τα θαύματα που επιτελούσε ο αββάς Πινούφριος τον είχαν κάνει ονομαστό σε ολόκληρη τη γύρω περιοχή. Οι άνθρωποι τον τιμούσαν τόσο πολύ, ώστε ο αββάς Πινούφριος έφθασε να πιστεύει ότι, με την δόξα και τους επαίνους που δεχόταν από τους ανθρώπους, είχε ήδη εισπράξει τους καρπούς των κόπων του. Ο φόβος λοιπόν μήπως η μάταιη και ανώφελη τιμή των ανθρώπων, που του ήταν ιδιαίτερα δυσάρεστη και ενοχλητική, του στερούσε τους καρπούς της αιώνιας ζωής, τον έκανε να φύγει κρυφά από το Μοναστήρι του και να καταφύγει στην πιο απόμακρη περιοχή, όπου ασκούσαν οι Ταβεννησιώτες μοναχοί. Ο αββάς Πινούφριος, δεν αναζήτησε βέβαια την απομόνωση της ερήμου και την ησυχία, για να ζήσει σύμφωνα με το θέλημά του, καθώς βλέπουμε να κάνουν πολλές φορές με αλαζονική έπαρση κάποιοι αδόκιμοι μοναχοί, οι οποίοι φεύγουν γιατί δεν θέλουν

πια να υπομένουν τον κόπο της υπακοής μέσα στο Κοινόβιο.

Ο αββάς Πινούφριος διάλεξε και πάλι το ζυγό της κοινοβιακής ζωής και εγκαταβίωσε σ αυτό το φημισμένο Μοναστήρι των Ταβεννησιωτών. Φόρεσε ρούχα κοσμικού ανθρώπου από φόβο μήπως τον προδώσει η ενδυμασία του μοναχού, και μετά κτύπησε την πόρτα του Μοναστηριού. Οι πατέρες εκεί τον άφησαν, όπως συνήθιζαν, πολλές ημέρες να περιμένει. Εκείνος έκλαιγε και έβαζε μετάνοια σε όλους, υπομένοντας κάθε περιφρονητικό λόγο που εκστόμιζαν εναντίον του, γιατί ήθελαν να δοκιμάσουν τη γνησιότητα της επιθυμίας που είχε για να μείνει στο Μοναστήρι. « Ο λόγος που σε κάνει να θέλεις την καλογερική τώρα στα γεράματά σου», του έλεγαν, «δεν είναι ο ζήλος σου για τη μοναχική ζωή, αλλά η ανάγκη να βρεις γηροκομείο και διατροφή». Τελικά όμως, μετά από μερικές ημέρες, τον δέχθηκαν.

Υπήρχε εκεί ένας νεαρός αδελφός στον οποίο είχαν αναθέσει το διακόνημα του κηπουρού. Σ αυτόν παρέδωσαν τον αββά Πινούφριο για βοηθό του. Ο αββάς Πινούφριος εκτελούσε όλα όσα τον πρόσταζε ο προϊστάμενός του και όσα επίσης απαιτούσε το διακόνημά του με άγια ταπείνωση, που προκαλούσε σ όλους το θαυμασμό. Επιπλέον, επωφελείτο και από τη νύχτα, για να εκτελέσει κρυφά ορισμένες αναγκαίες εργασίες, τις οποίες απέφευγαν να κάνουν οι άλλοι μοναχοί, επειδή τις βαριούνταν ή τις σιχαίνονταν. Βλέποντας το πρωί οι αδελφοί ότι είχε ήδη γίνει μια δουλειά τόσο πολύ χρήσιμη, έμεναν κατάπληκτοι και απορούσαν, για το ποιός άραγε την είχε κάνει.

Τρία χρόνια περίπου κύλισαν μέσα σ αυτό το μόχθο και σ αυτή την ταπεινή υποταγή, την οποία ο αββάς Πινούφριος είχε τόσο ποθήσει. Συνέβη τότε να έλθει τυχαία στη Μονή ένας ξένος αδελφός που γνώριζε τον αββά Πινούφριο και που είχε φύγει κι αυτός από την ίδια περιοχή της Αιγύπτου, απ όπου προερχόταν και ο Αββάς. Αυτός λοιπόν ο μοναχός τον αναγνώρισε αμέσως χωρίς κόπο, αλλά τα ρούχα που φορούσε και το τόσο ταπεινό διακόνημά του, τον έκαναν να διστάζει για κάποιο διάστημα να τον πλησιάσει. Όταν όμως κάποια ημέρα τον παρατήρησε καλά στο πρόσωπο, όλες οι αμφιβολίες του διαλύθηκαν και έπεσε αμέσως στα πόδια του.

Στην αρχή το γεγονός αυτό προκάλεσε σ όλη την αδελφότητα κατάπληξη, η οποία στη συνέχεια μετατράπηκε σε πόνο, όταν ο ξένος αδελφός ανήγγειλε το όνομα εκείνου, στον οποίο αυτός με τόση ευλάβεια είχε βάλει μετάνοια και του οποίου η φήμη της αγιότητας τον είχε κάνει γνωστό και στα δικά τους μέρη. Οι μοναχοί ήταν απαρηγόρητοι που είχαν αναθέσει τόσο ευτελείς εργασίες σ έναν άνθρωπο

τέτοιας αξίας και ο οποίος ήταν επιπλέον τιμημένος με το αξίωμα της ιερωσύνης. Παρ' όλα αυτά, ο αββάς Πινούφριος έχυνε άφθονα δάκρυα και απέδιδε στο φθόνο του διαβόλου την ατυχή συγκυρία, που τον έκανε να προδοθεί και έτσι να φανερωθεί ποιός πραγματικά ήταν.

Οι αδελφοί, περιτειχίζοντάς τον σαν τιμητική φρουρά, τον συνόδευσαν πίσω στο Μοναστήρι του. Αλλά κι εκεί έμεινε και πάλι για πολύ λίγο. Ενοχλημένος για μια ακόμα φορά από τις τιμές που του απέδιδαν για το αξίωμα που είχε και για τη θέση του Ηγούμενου που του ξαναέδωσαν, έφυγε κρυφά και πέρασε στην Παλαιστίνη, που είναι επαρχία της Συρίας. Εκεί έγινε δεκτός, ως δόκιμος και αρχάριος, στο Μοναστήρι που εμείς ήμασταν. Μετά από την κατάταξή του στις τάξεις των δοκίμων, ο Ηγούμενος έδωσε εντολή να μείνει μαζί μας, στο κελί μας. Αλλά ούτε και εκεί, οι αρετές του και η αξία του μπόρεσαν να μείνουν για πολύ κρυφές. Αφού αποκαλύφθηκε η ταυτότητά του με τον ίδιο τρόπο, όπως παλαιότερα, οδηγήθηκε για μια ακόμη φορά στο Μοναστήρι του, με τις πιο μεγάλες εκδηλώσεις σεβασμού και τιμής. Έτσι αναγκάσθηκε τελικά να δεχθεί να παραμείνει στη θέση του Ηγούμενου που είχε.

Από το βιβλίο: Αββά Κασσιανού, Συνομιλίες με τους Πατέρες της Ερήμου, τόμος Α', εκδ. «Ετοιμασία», σελ. 184-186

Πηγές: orthodoxnet.gr   ahdoni.blogspot.gr - hristospanagia.gr   -
childrenistologio2.blogspot.gr